

Audiocafé – reflexe kurzu

Kurz Audiocafé jsem si zapsala současně s předmětem Audio a video dokument, protože jsem se v rámci něj rozhodla natočit rozhlasový dokument. Chtěla jsem si jich tak poslechnout co nejvíc, abych zjistila, jak má zdařilý dokument vypadat, a abych se jimi mohla případně inspirovat ve své tvorbě. Nalákala mě i možnost diskuse s autory dokumentů. Přidanou hodnotou bylo také prostředí divadla a poslech dokumentů jen tak v sedě na židli (obvykle audio poslouchám jako podklad k nějaké další činnosti), čímž kurz poskytoval také kulturní zážitek.

Nabídka dokumentů byla velice rozmanitá jak z pohledu témat, tak z pohledu stopáže nebo typů dokumentů. To pro mě jakožto tvůrce svého prvního dokumentu bylo velice přínosné, jelikož jsem si do té doby neuvědomovala, jak různé mohou rozhlasové dokumenty být. Audiocafé mi ukázalo spoustu cest, kterými bych se při tvorbě dokumentu mohla vydat.

Každý dokument byl něčím unikátní a každý mi tedy přinesl něco jiného a inspiroval mě v jiných ohledech. Dokument V mongolské stepi uprostřed léta velmi pěkně zvukově zachycoval krajinu mongolské stepi, od bučení krav a mečení koz, přes cinkot nožů, když o sebe třou, k zurčení vody. To dodává dokumentu na zajímavosti a pomáhá si prostředí lépe představit. Dokument Vaše naše divadlo zase ukázal, že se dá z pohledu nekonvenčních respondentů poutavě a zábavně přiblížit médii již dokumentovaná kauza, ukázat různé názory a zůstat objektivní.

U dokumentu Matěj pro mě byla přínosná hlavně diskuse, které se kromě autorky zúčastnil hlavní hrdina díla Matěj. Jak dokument, tak diskuse mě dovedly k zamyšlení nad novinářskou/dokumentaristickou etikou, protože jako posluchači jsme měli možnost nahlédnout zblízka do soukromého života člověka s autismem i jeho rodiny. Na základě toho mě tedy napadla otázka, do jaké míry je vhodné veřejně odhalovat něčí soukromí, abychom nepřekročili jisté hranice. Přínosná byla také diskuse s Brit Jensen o strastech při vydávání dokumentární série Matematika zločinu, kdy jsme dostali možnost nahlédnout do zákulisí českých médií a dalších institucí.

Velice zajímavá pro mě byla dokukomedie Tygří lejno, voňavka a vetřelec Evy Blechové a to hlavně kvůli jeho formě. V debatě v menších skupinkách jsme se nemohli dohodnout, zda byl dokument opravdu podle skutečnosti nebo zda všechno v něm bylo smyšlené. Po debatě s autorkou jsme se dozvěděli, že byl z části pravdivý a z části se držel fiktivního scénáře. To pro mě bylo inspirací pro vlastní tvorbu, protože jsem pak přemýšlela nad tím, do jaké míry budeme vytvářet a v dokumentu předčítat scénář, a do jaké míry použijeme „autentické“ nahrávky. Od posledního dokumentu o tvorbě dokumentů jsem čekala, že se z něho dozvím, jak se takový dokument tvoří. Odpověď jsem v něm nenašla, dokázala jsem se s ním ale ztotožnit, protože popisoval různé problémy, se kterými se člověk

běžně potýká, když nahrává zvuk. Celková zmatenost dokumentu dobře ilustrovala zmatení člověka, který tvoří poprvé.

Celkově byl tedy výběr dokumentů tohoto semestru Audiocafé pro mě jako pro tvůrce svého prvního audio dokumentu přínosný a inspirativní a věřím, že byl zajímavý i pro lidi, kteří nejsou studenty žurnalistiky nebo se dokumentární tvorbě věnovat nechtějí, protože nabízel škálu rozmanitých témat, která by mohla oslovit i širší veřejnost.